

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003502 25 Кж 2
Бањалука, 05.02.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у саставу судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Светлана Марић и др Владимира Симовића као чланова вијећа, уз учешће записничарке Ање Давидовић, у кривичном предмету оптуженог Д. Т. због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама окружне јавне тужитељице Мерсихе Мехмедагић из ОЈТ у Добоју и бранитељице оптуженог, адвокатице Светлане Лазић из Добоја, изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003502 25 К од 05.08.2025. године, у сједници вијећа одржаној 05.02.2026. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе окружне јавне тужитељице и бранитељице оптуженог Д. Т. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003502 25 К од 05.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003502 25 К од 05.08.2025. године, оптужени Д. Т. је оглашен кривим због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (надаље: КЗ СФРЈ) и за то дјело осуђен на казну затвора од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, у коју му је на основу члана 50. став 1. КЗ СФРЈ урачунато вријеме проведено у притвору почев од 11.04.2025. године. Истом пресудом је на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (надаље: ЗКП РС), осуђени ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка у цијелости и одлучено је да ти трошкови падају на терет буџетских средстава суда, а на основу члана 108. став 3. ЗКП РС су оштећени О. Ш., Д. К., М. Д., Д. Т., Г. Т., М. Л., Ж. С., Л. П., П. Н., М. Н., М. Б., С. П., Н. Б. и С. Т., упућени са имовинскоправним захтјевима на парницу.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавиле, због одлуке о кривичној санкцији, окружна јавна тужитељица Мерсиха Мехмедагић из ОЈТ у Добоју и бранитељица оптуженог, адвокатица Светлана Лазић из Добоја.

Тужитељица жалбом оспорава одлуку о казни сматрајући да је првостепени суд правилно утврдио чињенице релевантне за одлуку о казни, али да их је погрешно цијенио и да је то довело до благог кажњавања оптуженог, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи у одлуци о казни тако да се осуди за кривично дјело из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ на казну затвора у дужем трајању. У жалби је затражено да се о сједници вијећа обавијести републички јавни тужилац.

Бранитељица оптуженог оспорава одлуку о казни, сматрајући да првостепени суд није адекватно цијенио све олакшавајуће околности које постоје на страни оптуженог и да је погрешно цијенио бројност предузетих радњи извршења дјела као отежавајућу околност, губећи из вида да су те радње садржане у чињеничном супстрату и да престављају елементе бића предметног кривичног дјела, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи у одлуци о казни тако да се оптуженом изрекне казна затвора у краћем трајању.

Сједници вијећа је сходно члану 318. став 1. ЗКП РС, приступио републички јавни тужилац Бранко Митровић, који је остао код свих навода и приједлога жалбе окружне јавне тужитељице из Добоја.

Суд је сходно члану 320. ЗКП РС испитао побијану пресуду у дијелу који се жалбама побија и по службеној дужности да ли је повријеђен кривични закон на штету оптуженог, имајући у виду све наводе жалби и стање предметних списа, па је одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

Одлуком првостепеног суда да оптуженог осуди на казну затвора од 3 године и 6 мјесеци за учињено кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ (за које је прописана казна затвора од најмање 5 година), уз примјену одредби о ублажавању казне из члана 42. тачка 2) КЗ СФРЈ, није повријеђен кривични закон на штету оптуженог, нити су аргументи жалби успјели довести у сумњу начин на који је првостепени суд цијенио за ту одлуку релевантне околности, па ни коначан закључак првостепеног суда да је казна затвора од 3 године и 6 мјесеци потребна и довољна мјера казне оптуженом као извршиоцу предметног кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва. За супротне ставове у жалбама нису понуђени прихватљиви аргументи, па се приговори обје жалбе, показују неоснованим, а жалбени приједлози неприхватљивим, како приједлог тужитељице да се оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању, тако и приједлог бранитељице оптуженог да му се изрекне казна затвора у краћем трајању.

С тим у вези бранитељица оптуженог неосновано сматра да приликом одмјеравања казне првостепени суд није довољно вредновао олакшавајуће околности које је суд правилно утврдио да постоје на страни оптуженог, од којих се посебно истиче околност да је у вријеме извршења кривичног дјела оптужени био млађе пунољетно лице, са навршених само 19 година, што је уз околности које се односе на његове лоше здравствене и социјалне прилике, по ставу одбране морало довести до блажег кажњавања.

При том бранитељица губи из вида да је првостепени суд утврђеним околностима које је вредновао као олакшавајуће на страни оптуженог (да је признао извршење дјела, искрено се покајао, да није осуђиван и да је дјело извршио као млађе пунољетно лице

прије више од тридесет година), придао особито олакшавајући значај и по том основу из члана 42. тачка 2) КЗ СФРЈ му је значајно ублажио казну затвора и одмјерио у трајању од 3 године и 6 мјесеци, што је за 1 годину и 6 мјесеци блажа казна од минимално прописане казне за предметно кривично дјело.

Уз то, када сматра да је било мјеста већем ублажавању казне, бранитељица неосновано оспорава оцјену првостепеног суда да отежавајући значај има бројност инкриминисаних радњи које је оптужени предузео према више оштећених цивилних лица приликом извршења предметног кривичног дјела. Иако с тим у вези у жалби правилно констатује да све те радње оптуженог представљају радње извршења предметног кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва, бранитељица губи из вида да би то дјело постојало и да је оптужени предузео само једну од описаних радњи нечовјечног поступања и тјелесног повређивања само једног од оштећених. Стога је суд имао основа да све остале предузете инкриминисане радње оптуженог, које представљају тзв. „вишак инкриминације”, вреднује као отежавајућу околност приликом одмјеравања казне.

У погледу ове отежавајуће околности, неосновано тужитељица жалбом приговара да јој првостепени суд није придао одговарајући значај приликом одмјеравања казне и сматра да је ова околност требала да доведе до тежег кажњавања оптуженог. При том тужитељица неосновано оспорава и оцјену првостепеног суда да протек времена од учињеног кривичног дјела има значај олакшавајуће околност на страни оптуженог. С тим у вези очигледно губи из вида да у том дугом временском периоду, од преко тридесет година, оптужени није чинио нова кривична дјела, што тако позитивно карактерише његово понашање након учињеног кривичног дјела, да је и по оцјени овог суда реално очекивати да ће се извршењем изречене казне затвора од 3 године и 6 мјесеци, бити остварен позитиван утицај на оптуженог да ни убудуће не чини кривична дјела. При том је овај суд сматрао неприхватљивим став тужитељице да неосуђиваност оптуженог нема олакшавајући значај и да је на страни оптуженог као једину олакшавајућу околност требало вредновати признање дјела.

Због свега наведеног је суд утврдио да не постоје разлози због којих се жалбама побија одлука о казни изречена првостепеном пресудом, као и да истом није повријеђен кривични закон на штету оптуженог, те је одлучено као у изреци ове пресуде на основу члана 327. ЗКП РС.

Записничарка
Ања Давидовић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић